

sünd ep olle ennam ollemaš Ma peål; árge fogguge ennestele warrandust Ma peål, ei ennestele egga omma laštele, agga fogguge ennestele warrandust taewas. Weretage keik omma murret omma taewasse Issa peále, fest Ta murretseb teie eest, ja aünab teile keik, mis teile ja teie laštele tarvis. Agga kui teie ka isse tahhate nende ette murreteda, siis andke waestele; fest „kes kehwä peále armo heidab, se laenab Jehowale, ja se tašsub temma kätte, mis ta head teinud.“ Ja ehk kül Issand, nenda kui jo ütlesin, mittokord pitka peále laenab, siiski on Temma tru kättetassuja, ja peab head meles. Någitakse ühhest waggast mehhest, et ta ka ükskord ühhe kehwale kahhe rubla wåårt rahha on annud. Pårrast on ta isse rahhast kord ilma olnud, kui tarvis, ja ep olle teådnud, kust wdtta. Ta siis on omma kambrikesse läinud, ja omma pôlweli mahha langenud, ja lapselikult üttelnud:

Armas Jummal! Iaetasin Sulle forra ka kahhe rubla wåårt rahha, agga ep olle Sa mulle sedda weel mitte kättemaksnud, ja nüüd Sa tead, et mul sekord sedda tarvis — ja sai agga üttelnud, kohhe siis todit emmale rahha, ja seált, kust ta ep olleks foggone mõttelnud, egga ootnud. Ka funningas Tawet ütleb 37 laulus: „Ma ollen noor olnud, ollen ka wannaks sanud, agga ma polle mitte näinud, et se, kes ðige, on mahhajäetud, ja et temma suggu on leiba otsinud. Igga påwa on ta armolinne, ja laenab wålja, ja ta suggu on önnistud.“ Agga sedda on kül kuulda olnud, et on suurt warra kokkopandud, ja on laštele sedda jáetud; agga et nemmida siiski keigest ilma on jänud, ja ep olle olnud, misga mulda neid panna. Teada se wist iggamehhel, ja mitmest ka silmaga nähtud. Ja siiski ei tahha sa parreminne omimade eest murret kanda, egga önsamaeks neid tehha? Paljo on